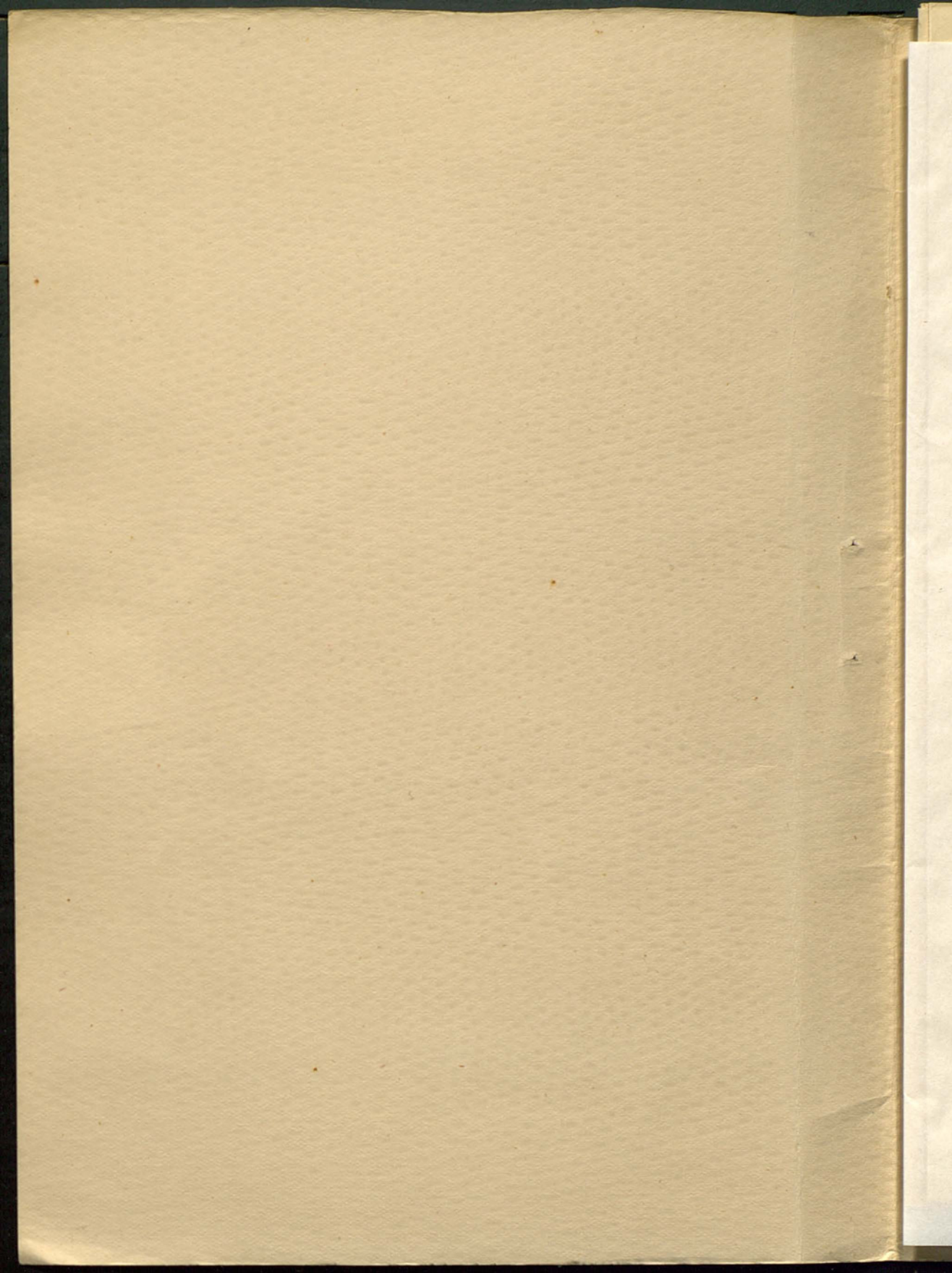
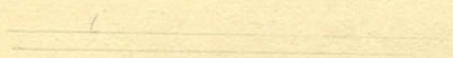
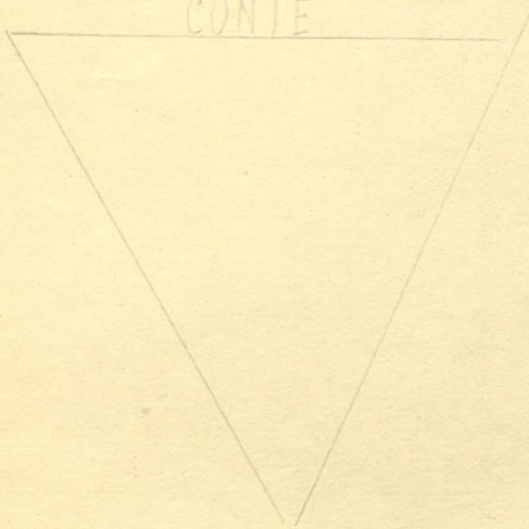

” SEGRE ”

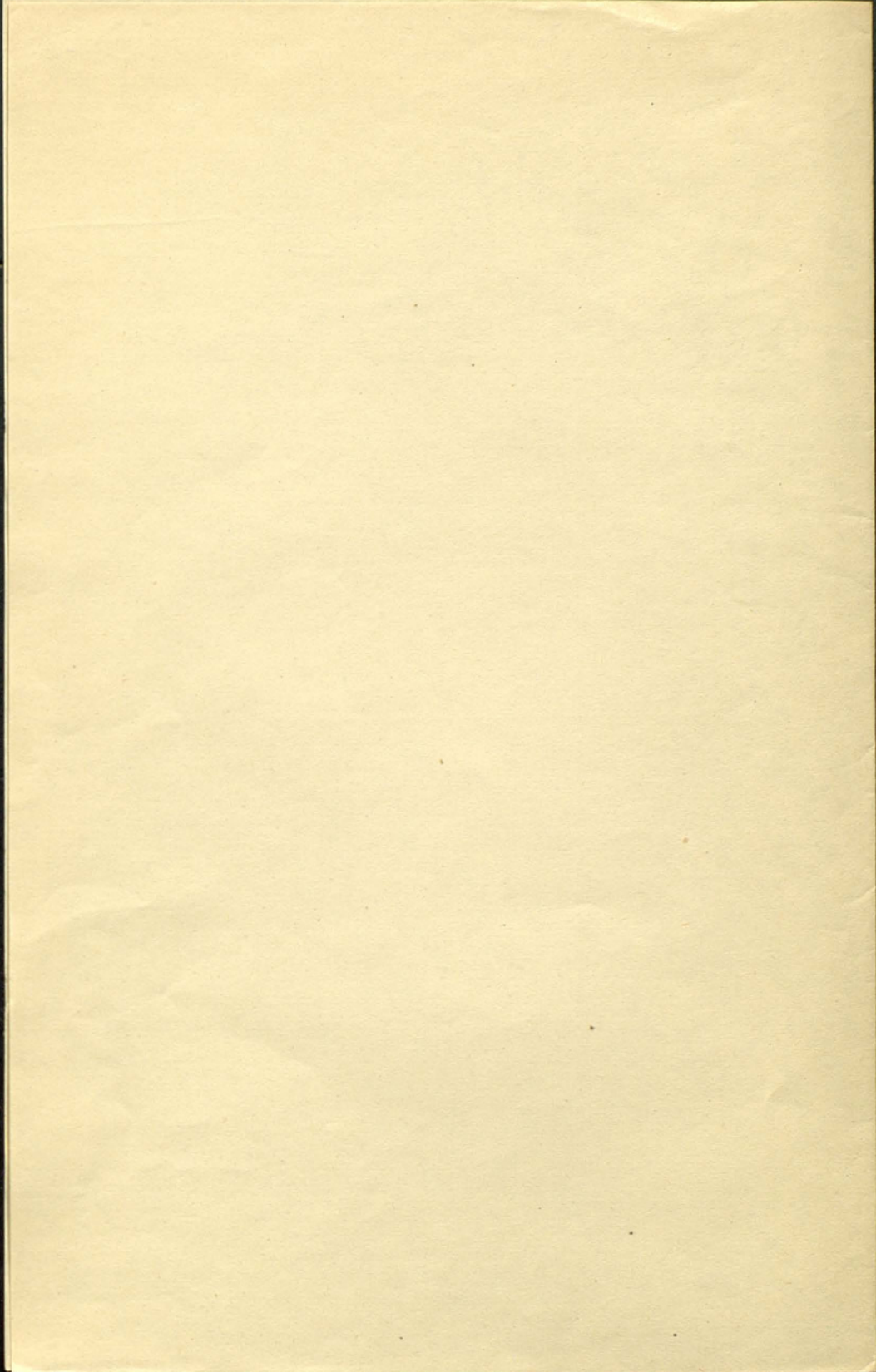

CONTE

SECRET

LLEIDATANISME, CATALANISME, INCORPORACIÓ

En una revista, una lletra al Director. Veu signada de Lleida estant, i el seu autor es queixa que no es parli de la ciutat del Segre, que la vida de la ciutat del Segre no es vegi reflectida, generalment, en les publicacions del país, i que ni tan sols se la inclouguí en les llistes oficials de les ciutats de temperatures extraordinàriament fredes d'Espanya.

Aquest darrer punt semblaria risible, si no continués, creieu, una dona important de bona fe. La mateixa que prova el ressentiment burgès del signant.

Paral·lelament, un esperit jove, possiblement immers en la adolescència, exclama, des d'una revista universitària, que Catalunya té quatre províncies, que no tota Catalunya és Barcelona, i que ell se sent més estalçat assegut en un dels pedriscos de la placeta del seu poble, que omniq de la Plaça de Catalunya.

Per favor, no vulguin fer-lo barceloní a la força.

LLEIDATANISME, CATALANISME, INCORPORACIÓ

En una revista, una lletra al Director. Vé signada de Lleida estant, i el seu autor es queixa que no es parli de la ciutat del Segre, que la vida de la ciutat del Segre no es vegi reflectida, generalment, en les publicacions del país, i que ni tan sols se la inclogui en les llistes oficials de les ciutats de temperatures extremadament fredes d'Espanya.

Aquest darrer punt semblaria risible, si no continués, creiem, una dosi important de bona fe. La mateixa que promou el ressentiment burgès del signant.

Paral·lelament, un esperit jove, possiblement immers en la adolescència, exclama, des d'una revista universitària, que Catalunya té quatre províncies, que no tota Catalunya és Barcelona, i que ell se sent més català assegut en un dels pedrissos de la placeta del seu poble, que enmig de la Plaça de Catalunya.

Que, per favor, no vulguin fer-lo barceloní a la força.

LLIBERTATISME, CATALANISME INCORPORACIÓ

En una revista, una revista de llibertat. Vè aquests
de llibertat, i el seu autor es dedica a dir que
havia de la ciutat del Gòtic, que la vida de la ciu-
tat del Gòtic no es veu reflectida generalment, en
les publicacions del país, i que ni tan sols en la
revista en les llistes oficials de les ciutats de
Catalunya.
Aquest autor, que escriu aquests articles, si no contin-
ga, creieu, que seria important de donar-los. La matei-
xa que trobem el resultat d'aquests articles.
Però, l'important, en aquest cas, és possible que
en la seva obra, a més de les revistes que
s'han publicat, els catalans s'han trobat, que no
són catalans de Barcelona, i que hi ha gent que
està a l'estranger en un país estranger de la ciutat.
Per a un poble, que omple la línia de Catalunya,
però, per l'autor, no s'ha d'entendre la paraula a la for-

Els qui, nascuts a Lleida, hem estat educats a Barcelona, coneixem bé els diferents senyals que la gran ciutat deixa en l'esperit de l'estudiant comarcà. De primer creiem que Barcelona és com una gran capital d'un país ple de vida, ple d'empenta, complexament, meravellosament ric. Però, aquest país no sembla ésser Catalunya, apareix com una altra terra, quelcom estrany, on s'hi arriba a cavall de molts de trens i vapors. Barcelona se'ns ofereix com una admirable visió de cosmopolitisme.

Un xic més tard penetrem la seva vida cultural, oberta a tots els corrents, especialment als més representatius d'una perenne tradició europea (així ens és ensenyat d'anomenar-ho), i això ens engresca. I somniem en ésser una peça més, amb tota la importància possible, d'aquest conglomerat de batecs culturals. Agombolats en la satisfacció somnolenta que dona viure com estudiant en aquesta gran ciutat, sense immediates responsabilitats, neix en nosaltres una mena d'orgull, i sentim una mica de commisseració

Les ont, nous dit-il, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

Car, comme nous le savons, les mêmes, les mêmes, les mêmes.

envers els pobres provincians, aquells qui han quedat com en un exili, en la llunyana terra natal. I diem, plenament inconscients, el mot fatal : provincians. Com si la província fós quelcom.

No diriem que comencem a menysprear la petita ciutat? No acaba ben bé d'ésser això : és, més aviat, que pressentim el nostre retorn, vestits amb l'oripell del redemptor. Si, un dia tornarem a la petita ciutat a ensenyar-los a fer les coses "en gran", com les fem a Barcelona. I els provincians badaran boca.

Ens errem. I aquest moment no arriba. El moviment de la cultura no és privatiu de nosaltres, exclusivament.

I, quan tornem a la petita ciutat podem trobar-nos amb una tasca cultural desenvolupada, a la qual nosaltres no hi poguem afegir res ...;

No. Nosaltres no erem uns redemptors, sinó, simplement, uns desarrelats. I, mentre nosaltres apreniem i compreníem molta cosa de sentit universal, a la gran ciutat, anavem oblidant el rostre de la petita. I, subseqüentment, ignorant que la tasca cultural, en ella, es desenrotllava sota un sentit etimològic primari, cu-

riosaament semantitzat : la cultura es feia un "culte" un culte a la petita ciutat. En nom de què aniriem a redimir del seu provincianisme unes ànimes que no volien ésser redimides, perquè vivien del culte a quelcom patent, visible, perceptible en absolut a cada instant ?

Què veuriem en l'universalisme bon tros abstracte que els anéssim a predicar, aquella gent que encloïa tot l'univers en la petita ciutat ?

En efecte: en tornar descobrim que les pedres són catalogades, que els arxius són més o menys posats al dia i que hom publica dues revistes, poc o molts bones. I hom no escolta la nostra a penes esbossada xerrameca.

Es, doncs, que no podem alligonar-los en res, a aquests provincians ? No, no podem. Unicament podriem dir-los que el món és ample, que hi han problemes de més abast que els purament locals : que el món és vaste i complex. Que tots som humans i que, com deia l'itàlic, res d'allò que sigui humà no ens ha d'ésser aliè.

riocament assemblant : la culture de l'homme au village
un culte à la petite culture. En nom de son empire
à redonner à son provincialisme une base plus que
voient être réalisées, et un village de culture à
quelque point, voire, peut-être, en absolu à côté
instant ?

Les vents de l'universalisme bon tiers état
que de l'absence à l'absence, soulevés par les vents
est l'univers en la petite culture ?
au effet : en forme de découvrir que les autres sont
catalanes, que les autres sont les autres, que les autres
et de l'absence à l'absence, soulevés par les vents
bonnes. L'homme ne s'accroche à l'absence à l'absence
village.

Et donc, que ne peut être l'absence à l'absence
provinciale ? Ne peut être l'absence à l'absence
que le non de l'absence, que le non de l'absence de l'absence
que elle n'est pas l'absence : que elle n'est pas l'absence à com-
ble. Que tous les autres à l'absence à l'absence, que
l'absence à l'absence ne peut être l'absence à l'absence.

Inútil. La petita ciutat seguirà pretenent curar de la seva cultura des de dins d'ella mateixa. Apareixerà un treball documentadíssim d'un canonge sobre una antiga o desapareguda església, hom farà un inventari de les cases migevals de la ciutat, de les fondes i teatres del segle XIX i una exposició de figurins dels temps napoleònics.

Aleshores sentirem dintre nostre que cal blasmar l'excés localisme dels nostres compatriotes.

Aquest és el moment perillós. Perquè, si pretenem alligonar-los de quelcom més universal, i fer que obrin de bat a bat les finestres, és difícil que ens comprenquin. Si no volem ésser localistes, ni reconéixer força definitiva al localisme, què invocarem ?

Reconéixer la existència de valors universals vol dir acotar humilment el cap i disposar-se a aprendre, a ésser discipulus, sempre. No pas com a ciutadans del món, però si, preparats a interpretar el món almenys des d'un altre complex cultural superior al local, que sempre és partícula, només. I, direm que som integralment catalans, que és una manera d'ésser en el món.

-9-

Però, avui dia, mig segle de centralització de la vida cultural catalana i d'esnobisme ha fet passar, en les ments simplistes, a sinonimitzar el catalanisme integral en un barcelonisme integrador. I serem acusats de traïdors a l'esperit de la lliure manifestació. Desvetllarem en ells el sentiment diferencial minúscul. Ells no volen semblar-se als barcelonins, sinó ésser-ne ben diferents : àdhuc poden arribar a sentir-se poc catalans. Neix aleshores, una explicable gelosia, una temença a sofrir absorció, a ésser assimilats, i, doncs, a perdre el valor -borni en terra de cecs- que la seva tasca havia tingut fins aleshores.

Es Barcelona la culpable de què moltes comarques catalanes hagin sentit un desavesament tan pronunciat de la seva esplèndida realitat cultural ?

Barcelona no existeix sinó en el presuposat d'un mosaic. Si repasséssim curosament la procedència immediata de les famílies barcelonines, veuríem que, com a totes les grans capitals del món, el porcentaje de gent vinguda de les comarques és imponent, considerable.

... de la vida
... cultural catalana i d'espòsies ha fet passar, en tan
... sents aprofitats, a algun d'ells, el catalanisme internacional
... en un desenvolupament inferior. El primer sentit de l'art
... de la literatura de la línia catalana. Perquè
... en els diferents diferents moments. Els no
... tota habilitat de les paròles, són essentials per a
... forma : bé que poden servir a sentir-se per catalans.
... dels altres, una explicació catalana, una forma a
... sentir els altres, a ésser catalans, i, doncs, a sentir el
... valor - però en terra de catalans - que la seva forma
... també les altres.

La Barcelona de la cultura de les últimes dècades catalanes
... ha estat un desenvolupament tan original de
... la seva cultura catalana ?
... no existia en el present d'un país.
... desenvolupament la progressió catalana
... catalana, veient que, com a tota la
... catalana, el món, el desenvolupament de tant
... de les formes és important, constant.

Barcelona s'és creada una mena de motor cultural, de vegades mal paït per ella mateixa, que resulta, per a les comarques, d'un pronunciat fatxendisme.

I, en aquest cas, són les comarques les que van errades. Barcelona té tots els grans atributs que, com a cap i casal, li són inherents. No han de témer les comarques les petites ciutats, que Barcelona intempti capgirar-los la manera de viure, o, el que és més greu, la manera d'ésser : sinó que han de veure millor en el gest maternal de Barcelona, d'aquest cap i casal format de gent de les comarques, un prisma, a través del qual enfocar, sota aires i caires universals, tota mena de problemes, àdhuc els que més íntimament afecten la vida de la petita ciutat com a clos, com a essència.

Perquè, com a argument perillósíssim que adueixen els partidaris de la independència cultural de les comarques, hi ha el de què, al cap i a la fi, Barcelona és una província més, punt en el qual torna a fer aparició aquell

Parce que n'êtes pas un être humain, mais un être
végétal, qui vit par une météore, que toutes les
comètes d'un système solaire.
L'homme est un être, son être est un être
Parce que le fait est que toutes les comètes
sont, et son système. Ne peut-on former les comètes
les autres choses, que l'homme est un être
Le monde de l'homme, et qui de ses bras, la nature d'
est : ainsi que son être est un être
est de l'homme, d'ailleurs, et l'homme est un être
Les comètes, un être, et l'homme est un être
L'homme est un être, et l'homme est un être
Le monde de l'homme est un être, et l'homme est un être
L'homme est un être, et l'homme est un être.

Parce que c'est un être végétal
que toutes les parties de l'homme
sont un être végétal, et l'homme est un être
Le monde de l'homme est un être, et l'homme est un être
L'homme est un être, et l'homme est un être
Le monde de l'homme est un être, et l'homme est un être
L'homme est un être, et l'homme est un être.

malaventurat provincialisme, és a dir, la conformitat a sentir-se catalogat dintre un requadre de cinquanta requadres iguals, casernaris, que no donen possibilitat de vida universal. Només de vida local. Perquè, una de les coses més desagradables i més llefiscoses és l'orgull excessivament localista. Arriba amb gran facilitat a nodrir-se exclusivament de rancúnies i banalitats. Cada ciutat té perfecte dret a vanar-se de certes coses que li són privatives. Generalment, però, les petites ciutats solen gloriar-se de les coses que menys les afavoreixen en un sentit universal. A Lleida, de la Seu Vella en diuen "Lo Castell", o pitjor encara "LO Castell de la Seu". No ens estranyarà que, quan molta part dels lleidatans descobriran la Catedral Vella, les revistes de Barcelona ja n'aniran plenes. Vanar-se de la seva manera d'ésser, de viure, exclusivament, sense raonament previ, és fill d'un exclusivisme que vol encloure, idealment, tots els secrets de l'Univers, a priori, i que té molta semblança amb certes rígides reaccions de la Messeta.

La vida, per a nosaltres, semblen dir, comença i acaba a Lleida. Rés del que hom fa defora ens interessa. Nosaltres som lleidatans. Bé, però, ésser lleidatà és una cosa important... a Lleida. No us sentiu tabé una mica, mica, catalans ? Es clar que sí, però no voleu admetre el comú denominador. Per no voler admetre'l us conformeu amb un altre de menys caracteritzador: el de provincians. Una temor malaltissa. Perquè perdreu allò que és més vostre si us acolliu al decretalista criteri del mosaic hispànic abans d'admetre el capdillatge incontrovertible de Barcelona com a cap i casal, sota el qual podeu adquirir, permeteu-me de repetir-ho, la facultat de veure universalment projectades, les vostres pròpies coses. El fet aquell, però, persisteix: a fora de Lleida no es parla de Lleida.

- Cert . Però, oi que voleu dir, en dir "a fora de Lleida" oi que voleu dir "a Barcelona" ? Perquè tampoc no podeu plànyer-vos de no ésser esmentats a Girona, o a Tarragona a Vic, a Ripoll o a Reus. Les altres ciutats secundàries de Catalunya es troben en el mateix cas que vosaltres respecte d'elles. Us ignoreu. Viviu d'esquena

les unes a les altres. No és que siguen de comunicació difícil, sinó que els esperits creadors de l'una i de les altres no es comuniquen, no connecten. I la tasca cultural a cadascuna d'aquestes ciutats vé orientada envers una exaltació de les produccions locals, moltes vegades supraestimades : així succeeix amb els pintors o amb la resta dels creadors artístics.

I, heus ací que no es produeix aquella presència constant d'una escala de valors que pot donar-nos sentit de la nostra limitació i estímul per a dépassar-la. Aquesta mateixa orientació localista origina la manca d'intercanvis. De massa localista la tasca cultural resta sense encís per als de fora. Sense cap atractiu. I no sabriem, tampoc, des de fora, valorar-la, si ja rebutgem d'oposar-li valors universals per a contrastar-la. O és que tal vegada sospireu per a fer-vos una pròpia escala de valors ? No és possible de creure-ho.

Hauriem de parlar, darrerament, amb aquell minyó que exclama que Catalunya té quatre províncies, i que es considera més català als pedrissos ..etc... Hi ha una llei de timidesa rural, de basarda tel.lúrica, de por ancestral i d'infantilisme cantonal, en tot això.

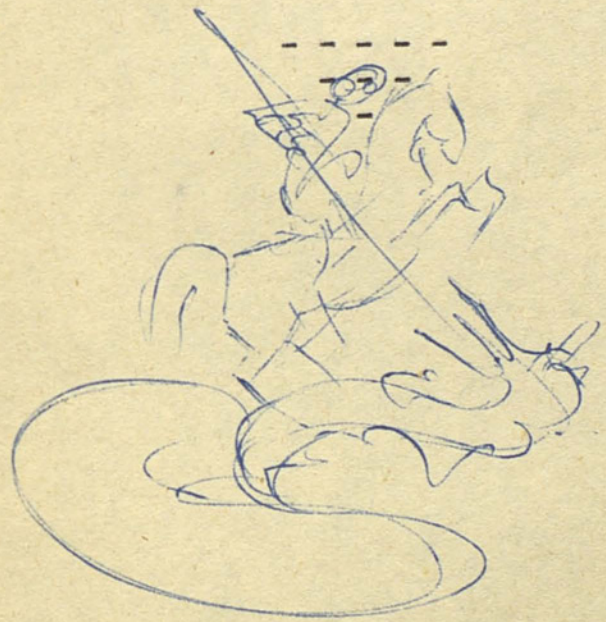
El sentimentalisme, comprensible si aquest home es trobés als antípodes, perd valor quan hom invoca el barcelonisme com un monstre que devora la vida autèntica de les comarques (única personalitat col.lectiva vàlida, i deixem de parlar ja de províncies). Un català pot sentir-se ben bé ell tant a Barcelona com al seu llogaret, gosaríem a dir més reflexivament ell . Perquè, no anirem enlloc si no abandonem ~~una~~ la creença que les excel.lències naturals sentides en el nostre recó natal poden identificar-se amb un cos perfectament elaborat de doctrina nacional almenys d'us restringit, previ a la vigència més àmpliament col.lectiva.

I, sincerament, sense un sentiment nacional, o, si voleu, regional, robust, no hi ha convivència comarcal activa i fructuosa. Perquè el localisme no ha abrandat mai, com a sentiment, els cors. Ni la emulació ni la competència s'e-

xerciran, aleshores, de poble a poble, de ciutat a ciutat, mancats tots d'un terme de projecció, final, vàlid. I aquest terme de projecció final, si us vé bé, quan hi hagueu reflexionat, el podriem anomenar Catalunya.

o o o

REMETEM ELS LECTORS AL MAGNIFIC ESTUDI "SENTIT DE SANT JORDI "; de Joan Ferrater Mora, en la seva obra "EL LLIBRE DELS SENTITS", Santiago de Xile 1952.

... et de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...

... de la ...
... de la ...
... de la ...

[Faint handwritten signature or scribble]

